

[Inger Stilling Pedersen]

at sætte dem til. Jeg mener, at vi alle – ikke bare Det Konservative Folkeparti – burde vurdere, om vi i vores iver efter at få et flot budget måske glemmer at tænke os lidt om. Og det undrer mig altid, hvorfor det er de lavest lønnede, f.eks. hjemmehjælperne, der hele tiden skal holde for. Der er vel egentlig ikke sparet så meget ved ikke at beholde dem i arbejde.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Vi havde jo før hr. Henning Andersens indlæg en meget god og spændende debat på korte bemærkninger. Og under den debat viste det sig, at der var et meget bredt flertal her i salen uden for regeringen, som ikke ville være med til sociale nedskæringer, nedskæringer på dagpengenes størrelse, på bistandshjælpens størrelse, på SU'ens størrelse, altså alle de ting, som regeringen har kørt voldsomt frem med i de forhandlinger, vi netop har haft om finansloven for 1992, og som har været en vigtig bestanddel af det udspil, regeringen kom med til finansloven.

Nu vil jeg gerne høre den konservative ordfører, hr. Henning Andersen, om regeringspartiet De Konservative har lært noget af den debat, der var her på korte bemærkninger. Er det sådan, at vi kan gå ud fra, at vi så, næste gang der kommer et finanslovsforslag fra regeringen, finanslovsforslaget for 1993, slipper for disse hasarderede udspil til sociale nedskæringer? Vil hr. Henning Andersen drage den konsekvens af den debat, vi har haft tidligere i dag?

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg synes, det er meget nyttigt, at fru Inger Stilling Pedersen får stillet disse spørgsmål om visdommen i den nedskæringsfilosofi i forhold til den offentlige sektor, som i øvrigt har været regeringens i en længere årrække.

Fru Inger Stilling Pedersen sagde i sin sidste bemærkning noget om, at det i hvert fald var meningsløst at sende hjemmehjælperne, der har en forholdsvis lav løn, ud i arbejdsløshed, når man ikke havde noget andet at tilbyde dem. Det er jeg helt enig i; det er fuldstændig meningsløst. Hvis filosofien var, at man skulle hjælpe det private erhvervsliv til at få kvalificeret arbejdskraft, må man sige: Hvad er det, der

gør det nemmere at omskole disse mennesker til et muligt fremtidigt behov i metalindustrien frem for at tage fat på nogle af dem, der står i kø i forvejen?

Men jeg synes også, der er et andet spørgsmål, som skal trækkes frem ved denne lejlighed, og det er: Hvad er overhovedet visdommen i at forudsætte, at man kan fastholde og udbygge vores velfærdssamfund – i lyset af et voksende antal meget gamle mennesker, der vil kræve mere pleje, og i lyset af den glædelige nyhed, at der bliver født flere børn og begge deres forældre vil være på arbejde og børnene derfor skal passes? I lyset af disse kendsgerninger er der så overhovedet under nogen omstændigheder visdom i at skære aktivitet og service væk på disse områder? At undlade at gå ind og løse ventelisteproblemer på disse områder? Og er det ikke fornuftigt at prøve så at sige at snable nogle af de penge, vi alligevel udbetaler til mennesker, fra a-kasserne og via bistandskontorerne over til at få løst disse servicebehov?

Og er det i øvrigt tænkeligt, at vi i en nogenlunde overskuelig fremtid kommer i nærheden af det, vi i gamle dage kaldte fuld beskæftigelse, således at der bliver et konkurrenceproblem mellem det private erhvervsliv og det offentlige om disse menneskers arbejdskraft?

(Kort bemærkning).

Henning Andersen (KF):

Hr. Kim Behnke nævnte det underskud, man sagde man ville få, og det, vi reelt har fået, som vi kender i dag, og sagde så, at det er væsentligt mindre. For nogle ganske få måneder siden var det nogle og tredive milliarder kroner, jeg kan ikke huske det helt nøjagtigt, men jeg kan slå det efter, og det kan hr. Kim Behnke også gøre. De sidste oplysninger siger 28,5 mia. kr.

Så spurgte hr. Kim Behnke, hvad det er, der gør, at jeg giver udtryk for den optimisme i det hele taget, og at der kan blive plads til en skattelettelse, når vi får underskuddet væk. Vi har jo for det første i to år – i 1986 og 1987 – haft et lille overskud. For det andet, når det giver mig tro på, at det kan lykkes, har det også noget at gøre med de meget positive prognoser, vi får fra erhvervslivet. Eksporten stiger, handelsbalanceoverskuddet stiger. Erhvervslivet siger, at der i de kommende år kommer 40.000-50.000